

SPEURTOCHT NAAR EEN SLAAPPLAATS

De Toyota Tundra pick-up met vierdeurs cabine die over de D820 reed in het Franse departement Lot had officieel de kleur Silver Sky, maar die ging voor een aanzienlijk deel schuil onder rode, witte en blauwe strepen met ertussen slagzinnen en reclame voor een garage in het Portland dat ligt in de Amerikaanse staat Maine. De auto was zo misplaatst dat het leek of hij door een reuzenhand was opgetild en in een land was neergezet waar hij niets te zoeken had. De drie inzittenden hadden hetzelfde gevoel: niets te zoeken, waarom zijn we hier?

Ze brachten het niet direct onder woorden, maar gedroegen zich als mensen die niet weten wat ze moeten doen en die daarom maar wat rondklungelen.

Achter het stuur van de Tundra zat Arie Roos die het kerstlied White Christmas floot op een manier waar componist Irving Berlin van zou hebben opgekeken en waar Bing Crosby van zou hebben gegruwd. Naast hem zat Jan Prins die, toen het hem te gek werd, er een vals Vader Jacob tegenover zette en zich doof hield voor de protesten van Bob Evers die op de achterbank strijd voerde met pindadoppen, wikkels van chocoladerepen, blikjes cola die heen en weer rolden en gevulde koeken die uit hun openerukte verpakking puilden.

‘Kerstmis,’ zei Arie bitter toen hij was uitgezongen. ‘Kersttijd. Half Frankrijk zit thuis kerstbomen op te vrolijken en de rest vult de hotels. Gourdon zit vol, Sarlat zit vol, Souillac, niks te vinden, het wordt een hele speurtocht langzamerhand. Waarom denken we dat het in Brive beter zal gaan?’

‘Omdat dat een stad is,’ zei Jan bits. ‘Weet je wat ze

hier wel hebben? Kerststalletjes. Vol kribbes en ezels en schapen en stro, maar als je vraagt of je op dat stro mag slapen ...’

Arie remde voor een overstekende kat. ‘Dat was vroeger anders, daar zijn boeken over geschreven.’

‘Al ging het daarin wel om iemand die minder woog dan een gemiddelde potvis.’ Jan keek door de zijruit. ‘Geen huis te zien. Geen mens op de weg. Het is dat die kat overstak, anders zou je denken dat we alleen op de wereld zijn.’

‘Sans famille,’ mompelde Arie.

‘Sans wat?’

Jan draaide zich naar Bob. ‘Sans famille, Bobbie. Zonder familie. Je moet je klassieken kennen. Leren jullie dan niks op school?’

‘Wij leren dat Pocahontas al de blanken versloeg die in wrakke bootjes naar het westen zeilden omdat ze in Europa niets te eten hadden,’ zei Bob enigszins aangedaan. ‘Ze werkte samen met een leeuw die Simba heette en die, toen hij genoeg had van Afrika, koning van New England werd en Tarzan ophaalde om aanvoerder van zijn dierenleger te worden. Walt Disney maakte er tekenfilms over en alle Europeanen gingen kijken.’

Arie stak een hand op. ‘Rustig maar, Bob. Vroeger las iedereen het boek Sans Famille van Hector Malot dat in het Nederlands om duistere redenen Alleen op de wereld ging heten. Het ging over een zielige wees die later vriendje werd met Dik Trom.’

‘Is dat niet de jongen waar jij zo graag op wilt lijken?’

‘Het is me volkomen gelukt,’ zei Arie voldaan. Hij wees door de voorruit. ‘Rij ik nog wel in wat we de beschaafde wereld noemen? Er is hier niemand.’

‘Vijf minuten geleden passeerde je anders nog een wagen vol hooi. Wat moet een mens met hooi in december?’

‘Op gaan liggen als hij moe is van het zoeken naar een kamer.’ Arie stak een hand naar achteren. ‘Leg je hier even een reep op, jonge Evers?’

‘Nee,’ zei Bob ferm. ‘Je wilt afvallen, weet je nog?’

‘Dat was vanmiddag,’ zei Arie protesterend, ‘toen we dachten dat we niets anders hoefden te doen dan een kamer huren in het plaatsje Gourdon. Nu is het avond en donker en heb ik honger.’

‘Je eet maar in Brive. Als ze daar tenminste een hotelkamer vrij hebben en een restaurant dat open is. Waarom rijden we eigenlijk niet door naar Parijs?’

‘Omdat daar altijd kamers beschikbaar zijn?’

‘Omdat ze er vliegtuigen hebben,’ zei Bob uit de grond van zijn hart. ‘Van die dingen die omhoog gaan, ver boven een Franse wereld met sneeuwrestanten, gure winden en volle of gesloten hotels. Gesloten, hoe bedenken ze het.’

‘Familiehotels, Bob. Ze zijn heus wel open, alleen willen ze familie en geen drie jongens in net niet helemaal schone kleren en met hier en daar een ontvelling.’

‘Als we het een beetje uitkienen, zijn we morgen in Miami, of Florida, of,’ hij zuchtte diep, ‘Honolulu.’

‘Niet toevallig San Antonio, Bobbie, omdat een dame-van-schone-kunsten met de naam Bridget je heeft uitgenodigd?’

‘Ons heeft uitgenodigd,’ zei Bob meteen. ‘En hadden we niet afgesproken dat we daar niet meer over zouden zeuren? Ik wil terug naar een land met warmte waar ik de

mensen kan verstaan.’

‘Menig Fransman spreekt anders een mondje Engels hoor. Ze moeten wel, met al die Engelsen en Nederlanders die een huis in hun land hebben.’

‘Een mondje,’ zei Bob bitter. ‘Een zuinig mondje, dan altijd. Zij denken dat het Engels is, maar ik niet. Ik denk dat er een gebit naar buiten schuift, samen met spetters speeksel en onverstaanbare klanken.’

Jan deed een greep, gromde tevreden toen hij een blikje te pakken kreeg en trok het lipje weg. ‘Moeten ze bij jou in de States maar zorgen voor beter onderwijs, daar hadden we het net al over.’

‘Wat moet ik met Frans in Pennsylvania?’

Jan nam een